

Revista

Tinerimei Române

ABONAMENT ANUAL:

Pe un an.....Lei 180—
Pe un jumătate an.....Lei 100—
Autorități și instituțiuni.....Lei 500—
In streinătate dublu.

**ANUNȚURI DUPĂ TARIF SE PRIMESC
LA ADMINISTRAȚIA ZIARULUI
CLUJ, STRADA REGINA MARIA No. 36**

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
Cluj, Strada Regina Maria Nr. 36. — Telefon: 7-00

Congresul faliților politici

La 1 Mai a început cu tendințe de răsunătoare finală la 4 Mai, congresul partidului liberal în București. Tristele experiențe ale congreselor județene liberale cu adunări imprăștiute de ura mulțimei brutalizate de-atâtea ori, cu șefi politici călătorind nocturn pentru a nu fi identificați de populația ce voia să le demonstreze „recunoștința” pentru trecutul lor „săuritor de țară”; toate acestea vor să fie făcute uitate printr'un impunător congres de *masse*.

Mulțime, mare mulțime la congres, aceasta a fost deviza dată și impusă de organizatori.

La această oră încă nu știm în ce măsură a fost realizat *visul* marelui mulțimi și nu știm că sumele enorme puse la bătae pentru reușita *cu orice preț* (la propriu, nu la figurat) întrucât au produs sau nu efectul *dorit*.

Dar nici nu faptul că a fost sau nu mulțime are vre-o importanță. Că se vor fi adunat 10 sau 20, sau de 2 ori atâtea mii e de o importanță secundară. Prea au fost recente alegerile județene și comunale, pentru ca numărul congresiștilor să poată impune noi concluzii politice și prea sunt iminente alegerile parțiale, unde liberalii nici n'au avut curajul să se prezinte.

Esențial este că liberalii *doresc* și vor să dispună de *masse*, visează și ar vrea să aibă *efectiv* popularitate.

Esențial este de apelul către *masse* s'a făcut cu momeala radicale *schimbări de program* a partidului liberal, cu fixarea unei noi atitudini în fața necesităților statului nostru, deși în întreaga lor campanie de pregătire prin presă această atitudine n'a fost însoțită de nici o prezentare de *soluții* față de problemele la ordinea zilei, iar critica guvernului s'a rezumat la obișnuitele injurături de țafe de mahala, nedemne de oameni cari vor să guverneze.

Anunțarea *revizuirii programului* și *dorința* de a poseda mulțime, acestea două constituie partea esențială a congresului și nu congresul în sine, sau hotărârile cari se vor lua.

Alegerile în sine pentru partidul liberal era un examen superior de utilizare a puterii de stat în *înlăturarea* masselor dela mărturisirea crerului lor politic, erau acordul disonant între ei și țară chiar dela începutul oricărei guvernări a lor, erau o *falsă*, dar *necesară*, demonstrație, după ce prin intermediul intrigilor și șantajului dacă era necesar, prin utilizarea camarilei, au reușit să acapareze puterea de stat.

Necesitatea de a se sprijini pe *masse*, iată ceea ce este nou pentru liberali. Că nu vor renunța la folosirea și a celorlalte mijloace consacrate ale lor, este dela sine înțeles, însă prin strădania lor de a avea *masse* — indiferent că acestea vor fi mâinate de credință sau de interes — este recunoașterea înfrângerii felului lor de a face politică până acum.

Prin venirea partidului național-țărănesc la cârma țării, ei au fost înlăturați numai de a face țării mai mult rău, fără însă ca prin acest singur fapt, *structura* lor politică și metodele lor de a face politică să fi fost înlăturate. Astăzi însă, după afirmarea setei lor după mulțime — pe care desigur n'au îndrăgit-o mai mult — ei sunt *învinși* în *propria* lor casă, în însuși felul lor de a gândi și de a acționa. Dorul lor de popularitate este însăși justificarea metodelor noastre de luptă triumful adevărilor susținute de noi și recunoașterea greșelilor lor politice săvârșite în trecut.

Și în același timp *revizuirea programului* lor politic. Nu mai vorbesc că este poate o *prea târzie* manifestare a recunoașterii nepotrivirii lor față de noua stare de lucruri creată de înfăptuirea României întregite și față de problemele aruncate la suprafață de urmările războiului mondial. Dar nici că se putea o mai categorică afirmare din chiar gura lor, că toate nenorocirile suferite dela Unire se datoresc incapacității de a se fi putut încadra în soluțiile pe cari noile timpuri le impun. Ar fi banal să repetăm șirul lung al *revizuirii continue* ce au fost *siliți* să aducă programului lor chiar în cursul guvernărilor trecute, *siliți* de împrejurări, *siliți* de *nevoile* cari nu se lăsau învinse după vederile lor perimate. În loc de ași fi dat *silința* ca ei să *înțeleagă* noua stare de lucruri și noile probleme, au crezut că realitățile se vor lăsa înghesuite în cămașa

de forță a unui program politic, al cărui faliment îl declară prin revizuirea de acum.

A fost însă nevoie ca un neam întreg să sufere pe propria lui spinare toate neajunsurile, și să lupte din răspuțeri, pentru ca idioata încăpăținare să se lase înfrântă și numai atunci, când s'au convins că fără o revizuire chiar și gândul de a reveni la cârmă este temerar.

Fără îndoială deci, că lupta partidului nostru a fost indispensabilă. Efectele ei se produc astăzi chiar și în rândurile adversarilor, cari în sfârșit au fost siliți a recunoaște, prin revizuirile ce le încearcă, necesitatea unor noi sisteme și a unor noi principii de guvernare.

E îndoelnic însă că această schimbare de față, această vânătoare de popularitate, este susținută de o *sinceră* dorință de radicală schimbare în toate metodele lor politice. Căci fără o revizuire a *conștiințelor* în parte, la însuși conducătorii și membrii lor proeminenți, totul va fi o reparație pe dinafară, pentru ca înăuntrul să stăpânească aceeași duhoare, aceeași necurătenie ca și în trecut.

Anchilozăți într'un trecut așa cum îl cunoaștem, va fi greu acestui organism îmbătrânit, să mai dea dovezi de tânără adaptare la vremuri pe cari a dovedit că nu le poate înțelege.

În orice caz, ucenicia partidului liberal, în a face politică după metode noi, începe.

* * *

Democratizarea vieții economice

de: Ion Martalogu.

Problemă mare, în jurul căreia s'a discutat foarte mult, pro și contra, cu competență și pasiune, fără ca cercurile participante să fi ajuns la o concluzie unanim acceptată. Bineînțeles, discuțiile acestea au avut loc în Germania, unde orice mișcare, orice manifestare intelectuală, de ordin social sau economic se încadrează într'un sistem savant, bazat pe considerațiuni teoretice, dar și pe argumente luate din viața practică a tuturor popoarelor. Nici o națiune n'a știut să utilizeze atât de eficace experiențele altor națiuni ca tocmai cea germană. Și ceea ce este înălțător în discuțiile și polemicele de orice natură în Germania, e tocmai nivelul expunerilor, urbanitatea, obiectivitatea și bogăția de argumente, precum și respectul reciproc al adversarilor.

Dar până ce în Germania discuția a fost purtată de clasa marilor industriași și de social-democrați, tocmai pe tema democratizării vieții e-

conomice, la noi s'a pus problema *dictaturii economice*. În Germania s'a'n ciocnit interese de clasă, la noi interesele Națiunii stau față în față cu interesele Statului, reprezentat prin actualul guvern. Este însă lucru îndeobște cunoscut, că guvernul mai reprezintă și Națiunea, și o reprezentanță legal, prin mandatul primit în alegeri absolut libere, fapt de care se folosește în toate împrejurările.

Ar fi deci normal ca acest guvern să armonizeze interesele acestor doi factori, ceea ce, desigur, nu este tocmai ușor de realizat. Există oare un dezacord pronunțat între interesele economice ale Națiunii și ale Statului? Răspunsul nu poate fi decât afirmativ. Cauzele? Sunt cunoscute: greșelile din trecut, sarcinile grozave și de o parte și de alta și marasmul economiei mondiale, ce merge cu pași siguri spre criza universală.

(Continuare pe pag. II.)

6 Maiu 1928

— Amintiri —

de: Bazil Gruia.

Ce a fost 6 Maiu 1928? Ce a însemnat scăpărarea de cremene și fulgerarea de furtună prin sufletul durut, îngenunchiat și victorios de atâtea ori, ale nației mele? Ce a însemnat marșul cămeșilor albe și-al legionarilor — alerși dela brazdă și plug — în mânăstirea lui Manole de pe valea Ampoiului, ca să-și afirme voiața de a trăi liber și omenește pe aceste pământuri?

Ce a însemnat Alba-Iulia lui 6 Maiu?

Istoricul obiectiv de mâine, oricum va scruta și cântări evenimentele, va trebui să așeze Marea Adunare dela 6 Maiu într'o dublă lumină: una națională și alta politică.

Cea dintăiu, va învăța generațiile de mâine că după zece ani dela Unire neamul românesc s'a adunat din nou la Alba-Iulia — fără vreo inițiativă oficială și a pecelluit prin jurământ vesnicia Unirii din 1918.

A doua, semnificația politică a Albei-Iulii dela 6 Maiu, constituie o adevărată piatră de hotar pentru evoluția noastră internă.

Ea este momentul afirmării conștiinții cetățenești a poporului român într'o formă de maturitate desăvârșită.

Prin adunarea și hotărârile dela Alba-Iulia lui 6 Maiu 1928 poporul românesc a dat dovada înțelegerii perceptelor democratice ale vremii și a conștiinții forței pe care o reprezintă.

S'ar putea stărui pagini întregi asupra sensului superior național și politic al Adunării dela 6 Maiu.

Intenția mea originară a fost însă să fixez aici doar câteva momente și să întăresc mai ales asupra unor amintiri — oameni și fapte — pe cari le port răvășite prin colțurile prizărite ale sufletului și cari nu arareori îmi revin în minte.

O lună întregă înainte de 6 Maiu am fost cetățeanul Alba-Iuliei. Parcă văd și acum paginile cenușii ale gazetei „Alba-Iulia” în cari elanul încreșterii se împletia cu fraza zgrunțuroasă a revoltei...

Am cunoscut la Alba-Iulia toată truda, durerile și vrerile plugarilor de pe valea romantică a Mureșului, iar în ziua de 6 Maiu a poporului nostru de prețutindeni...

O decăteori nu cutreeram împreună cu dr. Florian Medrea, colonelul și avocatul dela Alba-Iulia, Vulpăru, Inurile, Tălna și toate satele închinse pitoresc deoparte și de alta a Mureșului.

Cu câtă dragoste ne întâmpinau oamenii și ce frumos știa să-i îmbărbăteze dr. Florian Medrea — luptătorul neastâmpărat, dârz și cu toate astea atât de modest — încât acum

(Continuare în pagina III-a)

Democratizarea vieții economice

(Continuare din pag. 1-a)

Depresiunea economiei noastre naționale a început să alarmeze toate clasele producătoare și pe toți factorii economici din această țară. Dacă în mijlocul acestei crize agasante se mai iau și măsuri ce servesc interese unilaterale, dacă se mai favorizează anumite clase, anumite provincii și se aduc reforme peste capetele celor interesați, atunci este ușor explicabil de ce abisul între cetățeni și puterea executivă, între diferitele organizații profesionale și între guvern se mărește din zi în zi. Indiferent, dacă măsurile vexatorii sunt luate de un departament sau altul, de un ministru sau subalternii lui, de guvern sau de parlament.

În timpul din urmă, prea des s'au renetat cazurile, că ministrul de resort n'a vrut să primească delegațiile organizațiilor profesionale sau chiar dacă le-a primit, în loc să le examineze doleanțele, a dojenit delegația, refuzând pur și simplu împlinirea dezideratelor ei. Greșeală mare, aberațiune ce poate deveni fatală. Politica economică a unui partid, a unui guvern mai ales, nu poate fi reprezentată de un singur om, nici de o asociație de așa zisi specialiști, cari pot fi foarte buni teoreticieni și habar să nu aibă de nevoile reale ale țării și cărora le lipsește experiența și contactul cu viața. Dar se poate imagina în timpurile de azi program politic, care să plutească deasupra realităților? Nu. Cu atât mai puțin programul unui partid democratic.

Am urmărit în timpul din urmă activitatea organizațiilor profesionale și debaterile diferitelor congrese și abstrăgând de unele evidente tendințe politice ale unora, a trebuit să constat îngrijorarea unanimă, tonul aspru al amărăciunii ce izbucnește cu forță elementară, rupe toate zăgazurile impuse de anumite considerațiuni de prudență și de respectul față de autoritatea de Stat și reprezentanții lui. Desperarea acestor oameni de muncă a găsit accente impresionante și adânc îngrijorătoare. Toți s'au ridicat contra unui despotism necontrolat și profund dăunător intereselor generale ale Statului.

Toată lumea producătoare de valori, grevată peste măsură de sarcini publice și sociale, strigă după mai multă solitudine pentru doleanțele și interesele profesionale, cere democratizarea vieții economice, prin consultarea tuturor categoriilor mari de producători și de contribuabili, constituți în bresle, în organizațiuni serioase, în fruntea cărora stau adevărații specialiști oamenii realității, cari având contact permanent cu viața, pot cunoaște adevăratele nevoi și de cele mai multe ori nu se mărginesc la constatarea relelor și neajunsurilor, ci indică și soluțiunile bine studiate și perfect documentate.

La începutul guvernării național-tărăniste am cerut ca să se consulte cât mai des organizațiile profesionale ale diferitelor bresle, să nu se aducă legi economice și cu caracter fiscal prin surprindere, să se discute la lumina zilei, să se creeze instituțiuni conduse de adevărați specialiști și să se aducă cele mai mari jertfe pentru formarea elementelor menite să reclădească edificiul economic al României Noi.

Azi cerem cu insistență democratizarea vieții economice și reorganizarea întregului aparat sau stat major care diriguiește destinele economice ale acestei țări. SĂ SE STIE. CĂ NUMAI PRIN CREAREA UNUI MARE SFAT ECONOMIC, CARE SĂ CUPRINDĂ PE REPREZENTANȚII TUTUROR CLASELOR PRODUCĂTOARE ȘI A TUTUROR INSTITUȚIUNILOR ECONOMICE SE POATE ELABORA MARELE PROGRAM DE REFACTORIA A ȚĂRII.

Este deci timpul suprem ca dl Maniu să revizuiască politica economică a partidului și să ia inițiativa creării acestui sfat economic, întronând astfel democrația economică.

I. MARTALOGU.

Sărbătoarea muncii

Imbrăcată în verde, și împodobită cu risipa tuturor florilor, luna Maiu, răsfățată prințesă a speranțelor și gândurilor de mai bine, sosește în adierile parfumate ale primăvăratului vânt. Sprintară, cu pletele în vânt, saltă în ciripitul vioiu al păsărilor și zburdălnicia nevinovată a mieluseilor, scoțând tremurătoare melancolii din fluierul fermecat al ciobanului. Dela fluturile zglobiu ce-și mișcă aripile amorțite, la părechea îndrăgostită care visează sub ploaia de petale a mălinilor înfloriți, luna Maiu este o continuă sărbătoare născătoare de dulci iluzii. Neamurile de păstori au cele mai frumoase sărbători în această lună a renașterii, în timp ce orașenii supoartă tainice trepidății urcând cărăruia spre codrul înverzit. Bucuriile sărbătorilor câmpenești cu tot felul de invenții distractive, revarsă în sufletele strânse de frigul altor vremuri și năcazuri, seninătatea bolții albastre și liniștea lanurilor înverzite. Nostalgicele hătrânețe adulmecă zimbînd parfumul vechiu al „Maialurilor” de altădată. E luna renașterii, dătătoare de speranțe și iluzii.

Iată însă că au trecut 41 de ani, când această zi de nevinovată sărbătoare câmpenească zi de salut a primăverii, a fost decretată în zi de sărbătoare a unei clase sociale obidite. Cântecul voioase de altădată, prima Maiu, le-a transformat în glăsuri sonore și răgușite de revindecări muncitorești. Altarul zeului Bachus a fost distrus, iar în locul său s'a ridicat amvonul uscat, de pe care muncitorul, pretinde o soartă mai bună pentru el și tovarășii săi. Ghirlandele verzi au dispărut pentru a se flutura în vânt drapelul roșu simbol al înfrățirii proletare și al declarării de perpetuum războiului capitalismului.

Din acel „resistance à l'oppression” fășnit din zidurile înșăngerate ale Bastiliei ce s'a prăbușia, se croiește drumul spre libertate, egalitate și fraternitate, din care apoi s'a cristalizat lozincă unor revindecări speciale.

Din strigătul tuturor celor obidiți, muncitorii industriali, rămânând în urmă pe câmpul de luptă, își formează încă pentru mult timp deviza. Rezistența lor a trebuit să fie mai tare, iar revindecările generale s'au localizat, rămânând dușmanul cel mai de temut decât toate bastiliile: capitalismul, reprezentat prin patronul avid și necinstit.

Socialismul, născut sub forma unei mișcări sociale generale, își schimbă caracterul, și-și restrânge sfera de activitate, concentrându-și puterile asupra unui singur strat social; asupra muncitorimii industriale. Acest strat social exploatat în modul cel mai neomenos de către patronul capitalist, a trebuit să declare războiul capitalismului, avându-și înscris pe drapelul roșu, continue revindecări nesatisfăcute. Astfel, față de cerbicia capitalismului întâiu Maiu, veghează pe aproape întreg globul pământesc, ca un „memento” amenințător al unei clase demne de o soartă mai bună.

O luptă surdă și veche se dă între capital și brațul de muncă. Dezideratele muncitorești încrustate în tiparele unei doctrine, au străbătut globul, reușind să stoarcă tot mai multe din ce în ce mai puternic muncă, utopiștii de altă dată, cari îndrășniau să se lupte cu zgârciții deținători ai comorilor pământesti, și-au câștigat tot mai mulți tovarășii și aderenți luând forma unei mișcări universale. Cercuri tot mai largi au reușit să fie convinse de dreptatea unei cauze. Azi țările cele mai tradiționaliste și mai refractare unor reforme largi democratice, și-au clătinit proptelele vechi făcând ușoare mișcări spre stânga. Că, unii s'a dețină toate bunurile posibile și imposibile, din care să-și răsfete toate poftele bestiale, în leneoasă inproductivitate, iar alții să-și istovească sănătatea și oasele muncite

sub povara celor mai jalnice lipsuri, că aceasta este o revoltătoare inechitate, s'a văzut. De aceia muncitorimea, deocamdată cea mai îndreptățită la reforme, mai umane, a început să fie finta privirilor statelor cari caută să le îndulcească soarta. Problema însă nu e rezolvată nici pe de parte. Iar capitalismul continuă să acapareze cu aceeași uriașă forță întreaga bogăție mondială. În timp ce în ziua de întâi Maiu, muncitorimea din întreaga lume își flutură drapelul roșu cu germeii revoltei, trusturile formidabile își plasează lățul, încingând cu un puternic lanț de aur mizeria întregului glob. Inarmările din ambele tabere continuă. Și în timp ce capitalismul prin forțe oculte acaparează până și voința mulțora, adversarii trebuie să lupte uitându-se și îndărapt pentru a nu cădea în abisul comunist...

Și în sărbătoarea muncii, se înalță aceleași strigăte, aceleași revindecări, ale unei situații mai bune. O soartă mai omenească, un profit mai mare, o educație mai aleasă, o asistență mai intensă și ore de muncă mai puțin pentru muncitorul industrial. Cu toate acestea țaranul nostru muncetea adesea 25 de ore din 24. Oare n'ar putea avea și el o sărbătoare a muncii? Oare el nu poate simți efectele capitalismului venal? Cămătarii lui de azi n'o să se transforme în acei odiosi patronii ai muncitorimii industriale?...

MIHAIL LETANU.

Congresistii liberali din Cluj

Au emigrat și ei — cocostârți întăriați — spre București. În fruntea lor a plecat celebrul bodegaș din Strada Unirii care se zice le-a arătat un pumn de miuțe în gara Cluj, pentru a le încălzi entuziasmul congressist.

Până la gară tabla cu inscripția „marelui” partid liberal a fost dusă pe furie într'o trăsură ca să nu-i vadă nimenea iar pe tren a plecat cu două vagoane speciale plătite cu 140.000 Lei, semn că s'a deschis larg cassa Băncilor și întreprinderilor liberale.

Șaptezeci și doi de țărani și de oțelii au fost convinși mai întâi de sacra ideologie a partidului dlui Vintilă Brătianu prin mijloacele bodegașului din Strada Unirii și apoi transportați să asculte discursurile celebre ale corifeilor liberali, urmași vrednici ai lui Demostene și Cicero...

Sunt și alte amănunte ridicole și picante pe cari ni le-a furnizat plecarea congressistilor liberali din Cluj.

Ele se integrează de altfel perfect de bine în felul de a fi și de a se comporta în ultimul timp al partidul liberal.

Din ridicol în ridicol — din tragicomedie în tragicomedie: ține Doamne pe Vintilă...

Căminul românesc de pe malul Iordanului.

Avem și noi un cămin pe sfântul pământ. Atât Căminul românesc cât și Biserica Sfânta Treime sunt situate pe malul Iordanului, în apropiere de Marea-Moartă. Ele sunt ridicate prin stăruința Maicei Porfirie Monahia din Reșinari și a dlui Caralli din Ierusalim, — însă cu cheltuiala familiei Dumitru și Dobrița Mihalcu, români din Ialomița, — cari s'au stabilit la Ierusalim. Toți închinătorii români au fost, sunt și încă vor putea fi găzduși și hrăniți — gratuit — la acest cămin românesc. Cine dorește și poate, să ajute cu ceva daruri (icoane, covoare, servete, bani) acest adăpost românesc de pe pământul sfânt, și poate da un ban pentru un clopot pentru biserica Sfintei Treimi făcând un mare act patriotic și creștinesc. Numele tuturor donatorilor se va scrie pe placa de marmură a bisericii ca ctitori de veci.

Ajutoarele le primește și cvitează: preotul Hagiu Cruceanu, parohul bisericii Cernica, jud. Ilfov.

Primăria Municipiului Cluj

No. 9687—1930

Publicațiune de licitație

Se publică concurs pentru furnizare materialelor de mai jos, necesare pentru întreținerea automobilelor Municipiului și anume:

- 4 buc. envelope „Good-Jear” H. D dim. 34/6.00 și
- 4 buc. camere idem.
- 2 buc. envelope „Good-Jear” H. D dim. 30/4.50 și
- 2 buc. camere idem.
- 3 buc. envelope „Good-Jear” H. D dim. 32/6.00 (camion) și
- 3 buc. camere idem.

Ofertele legal timbrate sunt a se înainta în ziua de 15 Mai a. c. orele 11 a. m. în sala de ședințe a Comisiei de licitație camera No. 5 a Primăriei.

Cluj, la 25 Aprilie 1930.

16 Primăria Municipiului Cluj

Primăria Municipiului Cluj

Nr. 9406—1930

Anunț

Municipiul Cluj escrie licitație publică cu oferte în scris, închise și sigilate pentru construirea unei cafenele, restaurant și chiosc pentru futungerie și ziare în parcul „Regele Mihai I” și pentru concesionarea acelor localuri.

Licitatiunea se va ținea în conformitate cu art. 88—110 din legea Contabilității publice în ziua de 15 Mai 1930 ora 11 a. m. înaintea Comisiei de licitație, sala de ședințe având concurenții să depună odată cu oferta lor o garanție provizorie în numerar sau efecte de Stat egală cu 5 la sută din suma totală a costului de construire arătat în ofertă.

Planurile și devizele pentru lucrările din chestiune precum și condițiunile de licitație (caiet de sarcini) se pot vedea în biroul Serviciului economic al Primăriei Cluj, la 25 Aprilie 1930.

15 Primăria Municipiului Cluj, Primăria Municipiului Cluj

No. 9409—1930

Anunț

Municipiul Cluj va închiria pe cale de licitație publică cu oferte în scris, închise și sigilate pe durata de 3 (trei) ani dela data predării:

1. Casa de control de vamă din Str. Feleacului, compusă din 1 încăpere fără dependințe.

2. Casa fostă locuința pentru controlor de vamă din Calea Dorobanților 123, compusă din 1 cameră, 1 bucătărie, 1 sopron deschis, 1 pivniță, 1 pod, 1 latrină, 1 curte îngrădită.

3. Bariera Chintăului compusă din 2 camere de locuit, 1 antreu iar în folosința comună de 1 pivniță, 1 latrină, 1 pod, 1 curte, în fine de 1 grădină de 160 stj 2.

Licitatiunea se va ținea în conformitate cu condițiunile cuprinse în art. 88—110 din legea Contabilității publice în ziua de 15 Mai 1930, orele 11 a. m. înaintea Comisiei de licitație sala de ședințe.

Condițiunile de licitație se pot vedea în biroul Serviciului economic al Primăriei Cluj, la 25 Aprilie 1930.

14 Primăria Municipiului Cluj, Primăria Municipiului Cluj

No. 8123—1930

Anunț de licitație

Primăria Municipiului Cluj publică concurs pentru furnizarea alor 500 m³. pietriș beton și 500 m³. pietriș cule, necesar la echipa de asfaltare a orașului. Termin de furnizare este sezonul întreg de lucru cu (termin ultim 15 Noemvrie 1930). Se va anexa ofertei o recepșă despre garanția de 5%, depusă în numerar sau efecte de Stat la casseria orașului.

Caetul de sarcini și deviz se pot vedea la Serv. tehnic al orașului Cluj, Str. Brătianu 25, et. I. între orele 11—13 a. m.

Licitatiunea se va ținea în 22 Mai 1930 ora 11 a. m. la Primăria Cluj, înaintea Comisiei Interimare și în conformitate cu art. 96—141 a Legii asupra Contabilității Publice.

Cluj, la 11 Aprilie 1930.

18 Primăria Municipiului Cluj.

Scrisori din Belgia.

Limba franceză în declin.

Au trecut de abea câteva luni de când limba lui Molière, cum ne place adesea să o numim, a trebuit să părăsească una din cele două Universități de Stat din Belgia și să-și cedeze locul celei flamande. E vorba de Universitatea din Gand.

Cu toate protestele studenților, populației Wallone și a mai tuturor bărbatilor politici, ce văd prin aceasta stingerea unui focar de civilizație, guvernul belgian, n'a putut rezista cererilor persistente ale Flamanzilor, cari pretindeau: o universitate în întregime flamandă.

Nu e locul de a discuta aci dacă acest act a fost sau nu just, ci ne mulțumim a spune doar, că incontestabil, pierderea pentru cultura universală în genere, dar mai ales pentru limba franceză, e mare.

Prima urmare a fost, înpuținarea numărului studenților acelei Universități. De altfel, ne putem ușor explica aceasta: Toți studenții străini, cărora nu le convenea să se apuce de studiul limbei flamande, au fost siliți să părăsească Universitatea și să se înscrie pe la celelalte trei Universități cari mai există în Belgia.

Flamandizarea Universității din Gand, a dat naștere însă la numeroase revolte, mai ales în cercurile intelectuale franceze, cari văzând prin aceasta un nou pas spre declin, în dominația spirituală a Franței, propun — de altcum un slab paleativ — crearea unei „școli franceze” la Gand, soră cu cea care există la Bruxelles.

Iată de pildă observațiile ce le face dl Léon Ritor în „L'Esprit Français”. Dânsul constată, nu fără o oarecare dezolare, că altădată putea călători cu limba franceză în toate țările Europei, fără a fi nevoit să recurgă la alta, pe când astăzi, nu mai poate spune același lucru. Scoate în evidență apoi faptul că în Olanda, franceza nu mai e obligatorie, în învățământul secundar. O a treia importanță constatatoare ce o face, e că limba franceză a încetat de a mai fi limba diplomatică prin excelență.

Dar care poate fi cauza acestei decadente? Lăsăm pe cei în drept să o spună.

Dl Paul Prist în „La Revue Belge” o atribuie în cea mai mare măsură înșiși Francezilor.

Prima concesiune ce o face limba franceză, este la Congresul din Versailles, unde Aliații se adunaseră ca să dicteze pacea Germaniei. Printre ei era Wilson și Lloyd George. Primul nu prea cunoștea franceza, astfel că se servea numai de engleză, „quant au petit Gallois, têtue, volontaire, orgueilleux, il entendait ne parler qu'anglais”.

Acestei prime concesiuni, îi urmează o a doua, prin acceptarea la Geneva a limbei engleze, alături de cea franceză, ca limbă de desbateri.

Aceasta a fost îndeajuns, ca limba sonoră a lui Lamartine, să bată în retragere.

Dacă mai adăugăm la aceasta, un fapt destul de important, ce s'a petrecut în Ianuarie crt., cu ocazia conferinței navale la Londra, avem toată seria victoriilor limbei shakespeareane. Dl Grandi, delegatul italian la conferința navală, cunoscând la perfecție limba franceză, totuși își ține primul său discurs în englezește, deși — se spune — într'o englezească proastă. Și nu trebuie să se uite, că tot atunci delegatul Franței, chiar primul ministru francez, dl Tardieu, vorbește la microfon în limba lui Shakespeare pentru a fi înțeles de toată lumea.

O altă cauză, după dl Prist, se datorește Parizienilor înșiși, cari nu încetează de a întrebuița, chiar în vorbirea obicinuită, o mulțime de cuvinte de ale vecinilor de dincolo de canalul Măneci.

Să mi se permită a cita câteva din ele: Pentru a fi „smart” ne îmbră-

căm cu un „sweater” sau cu un „pull-over” zic Parizienii.

De frig ne apărăm printr'un „overcoat” iar de ploaie printr'un „trench-coat”. Pentru a merge la „dancing” trebuie să te îmbraci cu un „smoking” iar în călătorie te servești de un „sleeping”. Apoi: „camping-dumping-browning” și alte o mulțime în îng pe cari n'au întârziat de a le împrumuta și noi, fie direct dela Englezi, fie prin filiera franceză.

Toate aceste dovezi, vin să ne probeze că asistăm la un declin al limbei franceze, declin ce se manifestă mai ales în domeniul afacerilor diplomatice. De unde până înainte de războiu, ea — limba franceză — deținea monopolul în această privință, astăzi o vedem din ce în ce pierzând din prestigiu.

Dar ne putem întreba, că ce ne-ar putea interesa pe noi lupta dintre limba engleză și franceză, unde noi n'avem nici de pierdut, nici de câștigat.

Ei bine, eu cred că da, ne-ar putea interesa. Trebuie să ne dăm și noi seama de rolul crescând al primei și că dacă odată am ajuns aici, atunci ca și urmare firească să ne conformăm în consecință.

Prea puțini sunt la noi acei cari o cunosc, sau se ocupă de ea, în timp ce în școlile din țările apusene, ea stă alături de limba franceză, sau chiar la un rang mai înalt decât aceasta.

VALER CUREA.

Ei ar dori...

Liberalii, și încă nuanța apăsător pronunțată ai vieții publice au o dorință bizară. Vor să vadă ceeace — precum spun ei — nu s'a mai văzut până azi în România, vor să vadă arestându-se un ministru. Ceva mai pervers nici că poți să-ți închipui. E ceva absurd. Tâlhărușii făcând lecție jandarmului că de ce nu e destul de energic față de tâlhărimi!

Cei cari au jefuit în lung și lat această blândă țară, cei cari au făcut averi de pe o zi pe alta, n'au azi altă dorință decât să vadă arestând pe tâlhări! Trebuie că s'a întâmplat ceva teribil și grav pe la ei, pe la liberali, căci altfel nu e explicabilă atitudinea lor de loc. Trebuie că orică și-au pierdut controlul minții asupra celor ce spun, ori că, gemând sub povara reumușcărilor conștiinței (dacă mai au) fac „mea culpa” din necesitatea cu care răufăcătorul înainte de a-și închide pe vecie ochii își ușurează sufletul spunând neted și răspicat unui intim al său, pentru prima dată dela comiterea crimei, da de fapt am omorât. Eu l-am omorât; eu l-am pungășit. Și după asta moare liniștit!

Atitudinea similară a partidului liberal, care după ce a nefericit cu o criminală răutate timp de zece ani o nație întreagă, azi în pragul procesului de lichidare, simte necesitatea ușurării conștiinței preaîncărcate cu păcat și mărturisindu-și crima cere arestarea tâlhărilor. O cere sus și tare o cere categoric. Ba ce-i mai mult. Alimentați de sadismul lor politic ei nu se mulțumesc cu identificarea și pedepsirea tâlhărașilor simpli, ei vor să vadă miniștri arestați, căci ei deși au guvernat mai pe urmă 10 ani aproape fără întrerupere și deși au dictat singur timpul vieții publice românești timp de mai muți decenii, ei miniștri arestați n'au văzut.

Oare de ce?

Pentru că nu s'a furat? Pentru că nici chiar Tașcred n'a comis păcatul furtului? — nici măcar prin gând?

Nu! N'au văzut miniștri arestați pentru că deținând ei puterea de stat, ei au refuzat a apăra demnitatea și averea țării, pedepsind păcatul grav al jafului din banul și avutul public, mai ales când criminalul s'ar găsi la adăpostul unui fotoliu de ministru.

in urmă când i-am cerut un interviu asupra înaltului post ce-l ocupă la Cluj, mi-a spus: Nu vreau să-mi fac reclamă asupra celor realizate aici de mine. Se vor vedea roadele mâine. Dta ști că am fost întotdeauna dușmanul dilirambilor și-ai tămie-rilor...

O în câte sale nu ne așteptau nevestele și fetele cu flori iar copiii — și cei mai mici — ne întâmpinau cu „Trăiască Iuliu Maniu”.

Cu voie bună și fără oboseală toți stegarii organizației din Alba-Iulia cutreerău satele și chemau poporul la Adunare...

Mi-aduc aminte îndeosebi de munca fără preget a dlui dr. Ioan Pop, preș. organizației naț.-țărăniste din Alba, în casa căruia se țineau toate șfaturile până la ore târzii din noapte și se luau toate măsurile reclamate de organizarea Adunării.

Om sobru dl dr. Ioan Pop cumpăna întotdeauna toate ipotezele și se opria la cea mai adecvată împrejurărilor, asigurând astfel prin o coordonare minunată a muncii tuturor cea mai splendidă reușită a grandioasei Adunări populare.

Și câte alte nume n'ar trebui să înșir în aceste festive rânduri de gazetă dacă spațiul și timpul ar îngădui s'o fac.

Câte nume și chipuri de intelectuali și de țărani cu fața aspră ar trebui menționați aici, cari îmi trec de multeori prin minte.

Câte scene de entuziasm ce nu se poate descrie — ar trebui așternute

6 Mai 1928

— Amintiri —

(Continuare din pagina I-a)

și materializate pe hârtie...

Simt însă că-mi tremură penița în mână, că sunt momente ce nu se pot reda fidel prin cuvinte ori de câtă măiestrie am dispune...

Ce a fost 6 Maiu 1928? Răscrucea de unde s'a îndreptat viața României pe drumul sănătos al refacerii și al progresului.

Iar pentru mine personal, o datorie de a învăța de rost evanghelia și credeul sfânt al masselor și un prilej de bogate și neuitate amintiri.

BAZIL GRUIA.

Ziua Patronului Voinicilor la Brașov — Se cere imperios revizuirea averilor —

Organizația Chemarea tineretului național-țărănesc din județul Brașov, și-a ținut în ziua de Sf. Gheorghe — patronul organizațiilor voinicești — congresul județean. Au participat reprezentanții tineretului din fiecare comună din județul Brașov.

Tribunul Legiunei Brașov dl I. Crăciunel deschizând congresul printr'o cuvântare bineșimțită bineven-tează pe stegarii roatelor de voinici pentru prima dată la un congres.

În cadrele unei vorbiri frumoase face biografia marelui mucenic Gheorghe patronul voinicilor.

Dl dr. Petre Fildan într'o documentată cuvântare face istoricul partidelor politice din România, cu o îndreptățită revoltă sufletească, vorbește apoi de aceia cari pentru un blid de linte și-au vândut conștiința și au trecut în tabăra asupritorilor, încercând astfel să aducă conturba-ție în sânul partidului național-țărănesc, ceea ce nu le-a reușit, dată fiind cumiștenia poporului român, care nu iartă pe cei cari îl trădează.

Dsa face apel la tineret ca să-și strângă rândul în jurul organizației „Chemarea tineretului național-țărănesc”, și de-a da sprijinul necondiționat guvernului actual, pentru ca, cu un ceas mai de vreme să se înfăptuiască opera de purificare morală.

După dsa ia cuvântul dl Aurel Ciri-că secretarul general al organizațiilor, care face darea de seamă a activității tuturor organizațiilor tineretului naț.-țăr. din județul Brașov dela înființare și până în prezent, arată entuziasmul mereu crescând cu care tinerii flăcăi se înscriu în organizație. Făcând expunerea diferitelor puncte din programul „Chemarea tineretului naț.-țăr.”, se oprește la punctul care prevede „Revizuirea averilor funcționarilor publici și a diferiților oameni cu influență”. Dsa arată pe larg jaful ce s'a făcut după războiu cu banul public, jaf care a dus la enorme deficite, pe cari le-a găsit la venirea sa la cârma statului. Deficit care a determinat pe conducători de a majora impozitele pentru a salva onoarea țării.

În urma celor expuse de dl secretar general cu unanimitate se hotărăște, de a se da puteri depline „Directorului” de la Cluj pentru a face demersurile necesare pe lângă aleșii națiunii și guvern, ca națiunea care a intrat în drepturile ei politice, să între în ordinea morală a vieții de stat, revizuiindu-se averile tuturor acelor cari lipsiți de orice scrupul au confundat în permanentă banul contribuabilului cu al lor.

Ca încheiere se adaptă cu unanimitate de voturi rezoluțiunea centrului Cluj.

CORESP.

Poșta redacției

Dl. Ioachim D.-Riga-Lettonia. Am dispus trimiterea ziarului nostru pe adresa nouă. Dacă mai găsiți și alți abonați la Riga, ori în Lettonia, ne veți face mare plăcere. Salutăți frațești.

SĂPTĂMÂNA POLITICĂ

Binecuvântat să fie Paștile! Căci singur el a reușit să imprime vieții noastre politice, cu vederi atât de diferite, un acord: asupra necesității unei odihne. Adversarii politici și-au strâns de astădată mai prietenos mâinile, și în mijlocul naturii înflorite, în fața cozonacilor și ouălor roșii, au dat pentru moment uitării ori ce preocupare politică.

Viața și-a luat apoi din nou cursul firesc. Guvernul și-a reluat cu noi puteri de muncă, activitatea. Opoziția însă, caută cu ori ce preț să arete că vacanța i-a servit reconfortare. Cazul încă nu e grav! La liberali s'a înregistrat până acum un atac împotriva Regenții și un congres (în pregătire) și un atac împotriva Regenții.

Cu surle și tobe, liberalii au anunțat modificarea programului de activitate. Și au schimbat numele de „șef“, în „președinte“. Problema însă nu e rezolvită. Trebuie ca în primul rând, să schimbe însuși președintele...

Congresul liberal s'a deschis cu aceeași vorbire seacă și patriotardă, — atât de bine cunoscută cititorilor, — a șefului, președintelui, sau — cum Dracu să-i mai zicem? Vintilă Brătianu. Congresul are deci toate șansele de reușită.

Ce, n'ați auzit? Averscanii țin și ei un congres. S'ar putea? Ce fac liberalii să nu facă — vorba vine — averscanii?

E vesel, dar... vom vedea de-o fi adevărat!

O zi de mare doliu a avut loc zilele acestea la Cameră. Costeștii, numele care într'un timp atât de scurt a devenit o notorietate, Costeștii, locul dramei sfâșietoare care a îngrozit un popor întreg, a fost rostit cu jale adâncă de pe tribuna Camerii. Deputații și senatorii, au donat câte 500 lei pentru sinistrării dela Costești.

1 Mai, ziua muncitorilor, ziua comunistilor, a trecut, mulțumită pazei serioase fără mari incidente. S'au făcut și câteva arestări.

Di Voicu Nițescu, Ministrul justiției, d făcând în zilele acestea vizită în Secuime, pentru anchetarea fraudelor lui Tiberiu Vornic. Iar acum se află la Cluj, unde patronază festivalul aniversării alor 10 ani de existență, a Soc. Stud. în Drept.

Noul comisar al Văii Jiului, care să soluționeze problemele miniere de pe această vale, este d. Liviu Cigăreanu.

Sfințiri de steaguri voinicești în Banat

Numărul bravilor voinici se sporește zi de zi. Am ajuns la un total de 135.000.

În întreg Ardealul tineretul satelor se înrolează cu voioșie în rândurile partidului național-țărănesc sporind falanga luptătorilor pentru dreptate și democrație.

În Banat mișcarea de ridicare și organizare a masselor se găsește în același rodnic curent de activitate și freamăt.

După numeroasele sfințiri de steaguri din alte regiuni, Duminecă 27 Aprilie au avut loc în comuna Denta sfințirea steagurilor voinicești din plasa Gătaia și Denta. Au fost prezenți 2000 de voinici. Directorii din Cluj a fost reprezentat prin d. deputat dr. Viorel V. Tilea.

Serbarea este deschisă de către dl deputat Iancu din Ciocova care salută în numele adunării pe dl deputat Tilea și ceilalți frunțași ai partidului. Urmează apoi cuvântarea dlui prefect dr. Valer Boleanțiu și a dlui dr. Ioan Subțire președintele „Chemării“ bănățene.

D. deputat V. V. Tilea, într'o frumoasă primire ce i-s'a făcut de către acest colț pitoresc al Banatului. Arată istoricul și rostul Chemării și al organizațiilor de voinici, cari au sporit în ultimul timp la cifra de 135.000. Ne-am organizat tineretul pentru a face din România Mare țară respectată și bogată — încheie d. deputat V. V. Tilea.

Au mai vorbit dd. ing. Nic. Spiridon și Ioan Guța.

Serbarea s'a sfârșit într'o admosferă de cald entusiasm și înălțare sufletească.

Coresp.

Scrisori dela Redacție.

Rubrică permanentă condusă de redactorul nostru special Tutankamen.

D. Timoteiu Libăralu, com. București. Te-riști mai sunteți cu congresul vostru. Cine dracul ar fi bănuț deducând din activitatea voastră sterilă de zece ani, că sunteți în stare a vă interesa de atâtea teme frumoase ca și ceace se discută la congresul vostru. De fapt Tancred Banditescu, patronul sufletesc al congresului merită să fie scos din rândurile muncitorilor de rând și ridicat drept simbol al vostru. Eu îl propun, Dzeu să-l întărească... Dealtcum păcat de atâtea secții și parasecții; sunteți cu mult mai originali dacă vă păstrați caracterul de până acum; deschis, fără jenă și ca și în codru.

D. Bolșevicu, com. Așai. Și pe mine mă scandalizează... gestul guvernului! Să impiețeze el... prin asigurarea unei liniște enervantă ziua Roșie de 1 Mai și dedicată de voi „blânzi“ cetățeni... bolșevici, exclusiv unor nimicuri de acte de disordine și teroare! Guvernul acesta de fapt cam abuzează de voi... Incepe să fie cam nesuferit!... Dacă nu răbdă excesele dela dreapta, cel puțin pe cele de stânga să le admită! Nu-i așa? Uff! Mai aveți nițică răbdare frate Bolșevicu și o să vezi că o să meargă tot mai bine trebile. În secolul acesta nouă ne-bolșevicilor apoi în celalt, nouă nebolșevicilor și apoi... judecata din urmă și apoi iarăș începem noi. Așa zău!

Di Speriatu, com. Lăcusteni. Cum poți fi așa timid? Să te alarmezi dta de niște drăgăle de lăcuste mărunte, când nu te-ai speriat timp de zece ani de lăcuste mai de altă categorie. Ce frică să ai dta de astea mici, când nu te-ai speriat și-ai știut face inofensiv lăcuste de talia lui Tancred, Porcu (Dzeu l-a luat) Na P. Cnsliu de administrație, Vintilă Lăcusteanu, Octavian Lăcustea din Ciucea și alte lăcuste cl. I.

D. Drăgălas Pănică, com. Ionescu. Și eu

spui că ești îndreptățit lt greva foamei. Nici nu-i bine ca după delicatesele ce ai mâncat „ca la mătă acasă“ să-ți spurci... stomacul cu mâncări ca și lumea. Eu am să vorbesc dealtfel cu cei ce pot să-ți ajute ție copilaș blând și pervers sadea să-ți fierbe special... cel puțin „ca la mătă acasă“. Dacă nu altceva poate se amestecă și instrucția, detașând și pe mătă acasă... la închisori.

Doamnei Fedák Sári, Budapsta. Mi-e că nu mai veniți la noi, numai de aceea îmi pare rău că ați rupt cu tradiția. Până mai eri alaltăieri insultatorii neamului nostru făceau cele mai bune afaceri bănești... la noi. Dta Doamnă care veneai între noi cu aceea dragoste pe care ai spus-o răspicat în radio, tuturor neamurilor, trebuia să fii lăsată să-ți încoronezi opera, primind felicitările dela cei cari deși trăind aici sunt ca și Dta, aici acasă la noi. Asta era tradițional! Chiar Dta să fii întâia, căreia să i se pună în față oglinda faptelor în locul unei vize pentru a intra în România, unde pe semne de azi încolo nu se pot comercializa nici figurile cele mai reprezentative ale luptei... antivalache. E culmea.

Di Dr. Janovics. Incercați a lua chestiunea acțiunilor dela Sănătate, căci vedeți că-i bucluc. Cred că mai bine ar fi dacă ai figura la industrie și... comerț, ori la... finanțe. La lucrări publice însă nici la un caz nu, mai repede la comunicații.

Redactor responsabil:

Dr. A. T. MUREȘAN

Revizuirea averilor

Partidul național-țărănesc, care azi deține guvernarea Țării Românești a început un demers hotărât pentru revizuirea averilor, Organizația tineretului acestui partid îndeosebi este promotora și animatoarea acestei mișcări de regenerare morală. Demersul deocamdată este în fază domiciliară de partid, pentru a deveni în scurt timp manifestare oficială de guvern. Semnificația acestei revizuii bineînțeles că este multiplă; întâiu însemnează consecvența programatică între enunțare și realizare, probează, îndeosebi fiindcă-i cerută după 2 ani de guvernare, o desăvârșită conștiință de etică publică a actualilor deținători de putere. Practic constituie o quasi socializare și o distribuție a bunurilor însușite prin mijloace neonest. Această distribuție se va face, însă în spiritul democrației puternice, căci imediat se va începe opera de refacere, de reconstrucție, care în executarea ei va da îngăduința de câștig atâtor șomeri, și va ridica prestigiul internațional al țării, reimpărțindu-se automat acest capital între factorii producției, fiind îndeosebi remunerată munca.

Este un lucru deobște cunoscut că nici azi Capitala țării n'a reușit să fie curățită de sistemul bacșisului. Timp de 10 ani s'au perindat o serie întreagă de guvernanți cari prin vădita lor rea credință au îngăduit încurajat, sau chiar au exercitat acest sistem. Orice întreprindere particulară în orice măsură ar fi fost dependentă de autoritatea pu-

blică, nu putea să-și ia avânt fără a împărți în anumite cote câștigul realizat — acestea intrau în patrimoniul mereu crescând a anumitor potențați. Acest capital era cel mai infructifer. Antrepriza nu putea să-și ducă mai departe opera de construcție, iar capitalul la noul stăpân nu fructifica în țara noastră, căci îi era teamă să nu fie demascat asupra provenienței lui. În întreprinderile publice bineînțeles că enorme profituri dețineau acești incriminați, din sistemul de gospodărie și administrare neonestă. Cum însă cel mai mare consumator este Statul, vedem clar că indirect, dar o mare parte din banii publici au intrat pe aceste mâini invinovățite, fără a conta și frustrarea lui directă. Bugetul public a suferit mai mult de pe urma acestor pervertiri sociale.

Revenirea la normal și moral se poate îndeplini numai prin această revizuire strictă a averilor crescute așa de fabulos timp de 10 ani încoace.

Atâția funcționari superiori și potențați cari înainte nu dețineau nici o inimă asigurare a existenței zilnice, azi sunt posesorii de averi colosale. Guvernul prin revizuirea averilor va împlini o operă de profundă etică socială. Revizuirea implicit aduce revenirea la normalul economic și moral. Va dispărea atât distanța socială creată fără suport cât și depresiunea morală suferită de cei rămași în urmă datorită stării transitorie de până acum.

Alexandru A. Herlea.

Congresul liberal

Iată dar un nou congres. Al vintiliștilor tancrezilor, sperțarilor și guțătăreștilor. În speță al partidului liberal. Al marului și istoricului partid liberal.

Ce înseamnă oare acest congres pentru țară? Ce consecințe va avea el pentru noul mers al vieții noastre publice? Fără să fim profeți mincinoși și fără să anticipăm în mod greșit, putem afirma dela început: o furtună într'un pahar de apă! Congresul liberal va fi deci orice în afară de ceace vrea să fie și să ni-l prezinte marele stat major al partidului liberal.

Pentru țară — va fi mai mult o farsă tragi-comică. Tragică atunci când liberalii vor să fie comici și comică atunci când să fie tragici.

Țara va asculta din nou cântecul veșnicilor „interese superioare“ și va sufla ușurată că a scăpat de metodele „prin noi înși-ne“.

Pentru partidul liberal, congresul acesta deasemeni nu va însemna nimic.

Nici o schimbare. Întâiu de-toate d. Vintilă Brătianu va rămânea „șef“ iar d. Duca tot „neșef“. Din ideologia partidului de asemeni nu se va clătina nimic.

Partidul liberal va prefera să rămână cu titulatura de „liberal“ când de fapt e cel mai reacționar partid din țară, dar nu schimbă nici o iotă din așa zisa doctrină actuală a partidului.

Iată dar și credeți-mă că așa va fi, congresul liberal va fi mai mult praf în ochii opiniei publice decât ceva serios și cu urmări pentru țară ori cel puțin pentru partidul liberal.

Se'nțelege vom asista adevărat mai bine zis congresiștii liberali vor asista și asculta retorismul bălbăitor al oratorilor liberali cari vor face istoria Românilor începând dela Decebal, pe care îl vor declara întemeietor al partidului liberal pentru că a murit pentru libertate neînpăcându-se cu gândul că va cădea în sclavie și apoi vor trece în revistă toți eroii neamului cari se înțelege — înainte de a muri și-au făcut cerere de înscriere în partidul liberal pentru a mări patrimoniul istoric al partidului.

De aici va rezulta concluzia finală că România Mare e opera celor 800.000 de morți — se'nțelege „membrii ai partidului liberal“ cari au lăsat cu limbă de moarte succesiunea României Mari dlui V. Brătianu, strănepotul lui Tihomor Voivodul și așa mai departe.

S'ar putea constitui toată febra patriotică și congresistă a mamelucilor liberali. Păcat însă că țara aceasta își vede de treabă și nu stă în loc la palavrogiile tuturor țafelor de mahala.

VALERIU V. POGĂCEANU.

Administrația județului Cluj.

No. 5827/1930.

Publicațiune de licitație.

Se aduce la cunoștință publică, că în ziua de 23 Maiu 1930 ora 11 se va ținea licitație publică în camera 42 din palatul județului Cluj Calea Moșilor No. 1 pentru furnizarea și tăierea a lor 1000-1200 metri cubi lemne de foc stejar cojit sau fag despăcat de prima calitate.

Pentru tăierea lemnului se vor înainta oferte separate.

Licitatiia se va ținea în conformitate cu dispozițiunile art. 88-110 din legea asupra Contabilității Publice și art. 31-35 din Regulamentul Of. C. L. în fața comisiunii de licitație.

Predarea lemnului se va face în metri cubi, clădiți fără cruci în curtea palatului județului în cantitatea și timpul fixat de șeful serviciului economic.

Concurenții până la deschiderea licitației vor depune ca mostră în curtea palatului câte un metru cub din lemnele oferite.

Garanțiile de 5%, din sumele oferite se vor depune la Administrația financiară din Cluj în numerar sau efecte de Stat, iar recepsele de depunere se vor anexa la ofertă.

Caietul de sarcini se pot vedea în camera 42 din palatul județean între orele 11-13.

Cluj, la 11 Aprilie 1930.

Președinte: Secretar general:
Dr. German. M. Lenghel.